

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1793/2021
13.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мила Симић, адвокат из ..., против туженог „Telus“ а.д. Привредно друштво за одржавање и обезбеђивање објеката, имовине и друге услуге, Београд, чији је пуномоћник Војислав Јовановић, адвокат из ..., ради враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3278/20 од 02.03.2021. године, у седници одржаној 13.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3278/20 од 02.03.2021. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини Пп 155/15 од 10.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да суд обавезе туженог да је врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци исплати 6 зарада запосленог у висини од 164.224,20 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове поступка исплатом 284.500,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 3278/20 од 02.03.2021. године, ставом првим изреке, преиначио првостепену пресуду у ставу првом и трећем изреке, тако што је усвојио тужбени захтев тужилце и обавезао туженог да тужилцу врати на рад и накнади јој трошкове парничног поступка исплатом 317.500,00 динара. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде, донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог до 25.12.2014. године када јој је отказан Уговор о раду и Анекс овог уговора због тога што је својом кривицом учинила повреду радне обавезе одређене чланом 12. став 1. тачка 3. алинеја б Уговора о раду, односно чланом 10. став 1. тачка 3. алинеја б Анекса уговора о раду, којима је прописано да се запосленом може отказати уговор о раду ако у току месеца два пута неоправдано изостане са рада или неоправдано изостане пет радних дана током године. Делимичном пресудом Основног суда у Јагодини П1 155/15 од 28.02.2018. године наведено решење туженог поништено је, као незаконито. У поступку доношења наведене делимичне пресуде, утврђено је да тужила није оправдала своје одсуство са рада у периоду од 09.07.2014. године до 05.09.2014. године, као и да није примила упозорење за отказ уговора о раду, због чега је оспорено решење поништено, као незаконито с позивом на члан 180. и 185. Закона о раду.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одлучио о преосталом тужбеном захтеву – захтеву тужиле за враћање на рад и оценио да је исти неоснован из разлога што је делимичном пресудом Основног суда у Јагодини П1 155/15 од 28.02.2018. године, поништено решење о отказу уговора о раду због повреде процесних норми, а да је постојао правни основ за отказ уговора о раду. По оцени другостепеног суда, првостепена пресуда је донета уз погрешну примену материјалног права и то одредбе члана 180. Закона о раду којом је обавезан послодавац да упозори запосленог о отказним разлозима и на тај начин му омогући право на изјашњење о отказним разлозима које му послодавац ставља на терет. Како у конкретном случају тужилји није достављено наведено упозорење, као битан материјално правни услов за законитост одлуке о отказу уговора о раду, то је преиначена првостепена пресуда у том делу сагласно члану 191. став 1. Закона о раду усвајањем тужбеног захтева тужиле за враћање на рад.

Становиште суда у ревизијом побијаној одлуци је правилно, а наводи ревизије којима се оспорава наведена примена материјалног права су неосновани.

У конкретном случају тужилји је отказан Уговор о раду због повреде радне обавезе прописане тим уговором о раду и Анексом тог уговора, а то је неоправдани изостанак са рада у периоду од 09.07.2014. године до 05.09.2014. године сагласно члану 179. став 2. тачка 5. Закона о раду који се у конкретном случају примењује („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14). Чињеница је да је делимичном пресудом правноснажно одлучено да је решење о отказу уговора о раду туженог од 25.12.2014. године, незаконито, због пропуста туженог, као послодавца, да тужилји омогући право на изјашњење о отказним разлозима достављањем упозорења о отказу уговора о раду, сагласно члану 180. став 1. и 2. Закона о раду. У ситуацији када запосленом није омогућено да се изјасни о отказним разлозима, као у конкретном случају о разлозима

одсуства са рада од 09.07.2014. године до 05.09.2014. године, тада није могуће оценити постојање законитог правног основа за отказ уговора о раду. Ово из разлога, јер је изјашњење запосленог, његова одбрана, битна чињеница којом се доказује, између осталог, законитост отказног разлога а недостатак изјашњења запосленог указује да је отказ незаконит, дат без правног основа.

Имајући у виду наведено, основаност тужбеног захтева тужиле за враћање на рад произлази из примене члана 191. став 1. Закона о раду, којом је између осталог, прописано да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог одлучиће да се запослени врати на рад. Из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужили престао радни однос без законитог правног основа.

Неосновано се ревизијом указује на другачију примену материјалног права навођењем да је о основаности захтева тужиле за враћање на рад требало применити одредбу члана 191. став 7. и 8. Закона о раду. Ово из разлога јер таква примена материјалног права подразумева да правни основ за отказ уговора о раду постоји, а у конкретном случају правноснажно је утврђено да је тужили отказан уговор о раду без правног основа. Овај суд је имао у виду остале ревизијске наводе, али је оценио да су без значаја јер у конкретном случају предмет ревизијске оцене је законитост одлуке о враћању тужиле на рад, док законитост отказа уговора о раду није предмет оцене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је ревизију одбио као неосновану, применом члана 414. став 1. ЗПП и одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић